

Sygn. akt *IV U 1839/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Krzywonos

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2019 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 19/10/2018 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 19/10/2018 r , znak: (...) w ten sposób, że przyznaje S. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy poczynając od dnia 1 sierpnia 2018r na trwale oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 1839/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.X.2018r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy S. S. . W treści uzasadnienia organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS w dniu 16.X.2018r. stwierdziła ,że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy.

Odwołanie wniósł S. S. twierdząc, że jest nadal całkowicie niezdolny do pracy .

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

S. S. urodził się (...)Pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1.I.1992r do 31.VII.2018r.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20.IX.2018r. wnioskodawca został uznany za częściowo niezdolnego do pracy.

(dowód: Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS w aktach organu rentowego)

Od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS wnioskodawca złożył sprzeciw .

(dowód: dokumenty w aktach organu rentowego)

W dniu 16.X.2018r. Komisja Lekarska ZUS rozpatrująca sprzeciw wnioskodawcy stwierdziła, że jest on częściowo niezdolny do pracy.

W celu ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy, w szczególności czy jest on nadal całkowicie niezdolny do pracy Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu neurologii –specjalisty medycyny pracy , chirurgii ortopedycznej i kardiologa .

Biegły kardiolog nie stwierdził u wnioskodawcy niezdolności do pracy / k. 13-14/.

Biegły neurolog na podstawie przeprowadzonego badania oraz w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sprawy rozpoznał u wnioskodawcy porażenie nerwu twarzowego prawego typu obwodowego / w 2011r/.

Biegły stwierdził, że wnioskodawca nie jest nadal niezdolny do pracy .

(dowód: opinia biegłego k.33)

Biegły specjalista medycyny pracy analizując stan zdrowia wnioskodawcy stwierdził ,że od czasu badania przez Orzecznika ZUS w dniu 24.VIII.2015r doszło u wnioskodawcy do pogorszenia stanu zdrowia pod względem ortopedycznym .Schorzenie nie rokuje poprawy .Niezdolność całkowita nadal na trwale / k. 33 /.

Biegły chirurg ortopeda w swojej opinii w oparciu o przeprowadzone badania i dokumentację medyczną rozpoznał u wnioskodawcy :

-przewlekłe rozległe zapalenie kości udowej lewej i stawu kolanowego lewego krwiopochodne,

-chorobę zwyrodnieniową kolana i biodra lewego zaawansowaną .

Biegły stwierdził ,iż wnioskodawca w chwili obecnej prezentuje dolegliwości uniemożliwiające mu wykonywanie pracy zgodnie z kwalifikacjami na otwartym rynku pracy z przyczyn schorzeń ortopedycznych .Zasadnicze schorzenie wnioskodawcy to ropna infekcja kości udowej lewej na podłożu krwiopochodnym .Wnioskodawca prezentuje znaczne zaniki mięśni uda i goleni lewej , utrwalony i nieoperacyjny deficyt funkcji kolana i biodra lewego z powodu wtórnej choroby zwyrodnieniowej stawów / niemożliwy do leczenia operacyjnego z powodu utrwalonej infekcji kości udowej lewej /.

Powyższy stan zdrowia jest stanem utrwalonym od wielu lat z niekorzystnym rokowaniem co do jego redukcji i z progresją dolegliwości z powodu rozwoju zmian zwyrodnieniowych stawów sąsiadujących z infekcją.

Wnioskodawca wymaga codziennej zmiany opatrunków , okresowej antybiotykoterapii i leczenia specjalistycznego oraz izolowania od potencjalnych źródeł dodatkowego zakażenia –trwale.

Biegły stwierdził ,że wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do pracy .

(dowód: opinia biegłego k.20-22)

Zarzutów do opinii biegłych nie wniesiono.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne .

Zgodnie z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu ustalono zmianę stopnia niezdolności, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Renta z tytułu niezdolności do pracy chroni przed ryzykiem niezdolności do pracy. Specyfika powyższego ryzyka przejawia się w niestałości tego stanu faktycznego i prawnego. W związku z tym prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom – zmianie kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustaniu lub ponownemu powstaniu. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzonego przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS. W toku postępowania sądowego w przedmiocie odwołania od decyzji organu rentowego, która zależna jest od orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd dokonuje weryfikacji jej stanowiska zakwestionowanego przez wnioskodawcę.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 - 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Za osobę całkowicie niezdolną do pracy uważa się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się z jednej strony stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, z drugiej zaś możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ocena powyższa, jako że wymaga odniesienia się do kryteriów medycznych, w szczególności do stopnia naruszenia sprawności organizmu, wymaga zasięgnięcia przez Sąd opinii biegłych dysponujących wiadomościami specjalnymi z zakresu medycyny. Ocena biegłych warunkuje dopiero dalszą analizę prawną całkowitej niezdolności do pracy oraz czasookresu jej powstania.

Z zebranego w sprawie, wiarygodnego materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca spełnia warunki określone w treści przepisu art. 12 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jak ustalono w oparciu o sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania sądowego opinie biegłych z zakresu neurologii i medycyny pracy, chirurgii ortopedycznej, którym Sąd dał wiarę – wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych. Biegli, którzy są specjalistami z wieloletnim doświadczeniem sporządzili opinie na podstawie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej i po przebadaniu wnioskodawcy.

W tym miejscu należy jeszcze wskazać, iż biegły neurolog nie stwierdził niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. Wnioskodawca jest nadal niezdolny do pracy z powodu pogarszającego się schorzenia ortopedycznego nie rokującego poprawy na trwałe, co stwierdził ortopeda i specjalista medycyny pracy.

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Stosownie do art. 118 ust. 1 i 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / cyt. wyżej / Sąd nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego, bowiem stan zdrowia ostatecznie został zaopiniowany w trakcie postępowania sądowego w oparciu o aktualne badanie wnioskodawcy i analizę dokumentacji medycznej.